

1

DIT HEB IK BIJVOORBEELD ONTDEKT: ZELFS ALS ZE EEN pistool tegen mijn kop zetten, kan ik de slappe lach krijgen. Ik weet niet wat deze extreem vrolijke inslag over me zegt. Daar mag u zelf een oordeel over vormen.

Het begon op een avond toen ik zes was, en sindsdien is het geluk zevenentwintig jaar lang aan me blijven hangen. De engel die over me waakte had zich buitengewoon goed van zijn taak gekweten.

Misschien mocht mijn beschermengel – laten we hem Ralph noemen – als beloning voor zijn inzet toen een jaar op sabbatical. Of hebben ze hem overgeplaatst. Iéts moet hem in elk geval zijn overkomen toen ik vierendertig was, want toen werden we door de duisternis bezocht.

Toen Ralph nog plichtsgetrouw over me waakte, kreeg ik verkering met Penny Boem. Ik was vierentwintig en zij drieëntwintig.

Mooie vrouwen als Penny keken altijd dwars door me heen. Nou ja, soms zagen ze me wel staan, maar dan meer alsof ik hen deed denken aan een plaatje dat ze in een boek over exotische zwammen hadden gezien, iets wat ze nooit in het echt dachten – of hoopten – tegen te komen.

Bovendien was ze veel te slim en gevat en elegant om met een type als ik om te gaan. Daarom moeten er wel bovennatuurlijke krachten in het spel zijn geweest, anders zou ze nooit met mij getrouwd zijn. Ik zie Ralph al voor me, knielend naast een slapende Penny, fluisterend: 'Hij is het helemaal voor jou, hij is het helemaal voor jou, ook al klinkt je dat nu misschien wat vreemd in de oren, toch is hij het helemaal voor jou.'

We waren ruim drie jaar getrouwd toen ze Milo het leven schonk, die gezegend is met dezelfde blauwe ogen en hetzelfde zwarte haar als zijn moeder.

We wilden onze zoon Alexander noemen. De moeder van Penny, Clotilda, die eigenlijk Nancy heet, dreigde zichzelf door het hoofd te schieten als we hem niet Milo zouden noemen. Penny's vader, Grimbald – die eigenlijk Larry heet – was niet van plan de rotzooi na een dergelijke actie op te ruimen, en eigenlijk zagen Penny en ik ons daar ook niet toe in staat, zodat Alexander Milo werd.

Er is me verteld dat Boem echt hun achternaam is en dat ze uit een oud geslacht van Nederlandse handelslieden stammen. Steeds wanneer ik vraag wat voor handel zijn voorouders dreven, kijkt Grimbald stuurs voor zich uit en geeft een ontwijkend antwoord, en Clotilda doet dan net of ze doof is.

Ik ben Cullen Greenwich, wat je uitspreekt als *gren-itsj*, en wat ook een stad in Connecticut is. Al van jongs af aan noemen de meeste mensen me Cubby.

Toen Penny en ik nog maar net verkering hadden, noemde haar moeder me eerst Hildebrand, maar daar wilde ik niet aan. Die naam komt uit het Oudgermaans en betekent 'strijdfakkel' of 'strijdzwaaard'. Clotilda is dol op dat soort stevige namen. Bij onze zoon lag dat voor de verandering anders, want toen dreigde ze zich van kant te maken als we hem geen naam gaven die 'geliefd' en 'zachtmoedig' betekende.

Jubal Frost, de bevriende internist die bij de bevalling assisteerde, beweert dat Milo na de geboorte niet heeft gehuild en dat hij met een glimlach op zijn lippen ter wereld kwam. Vol-

gens Jubal lag onze zoon op de verloskamer zo nu en dan in zichzelf te neuriën.

Ik was bij de bevalling aanwezig maar kan me niets van zulke muzikale prestaties herinneren, omdat ik toen flauwviel. Penny kan zich er ook niets van herinneren, want hoewel ze wel bij kennis was, ging al haar aandacht naar de nabloeding die ze kreeg, wat de reden was dat ik van mijn stokje ging.

Ik neem zonder meer aan dat het verhaal van Jubal waar is. Milo heeft altijd vol verrassingen gezeten. Het is niet voor niets dat zijn bijnaam Engerdje is.

Toen Milo drie werd, zei hij: 'We gaan een hondje redden.' Penny en ik dachten dat hij iets van tv had overgenomen, maar het bleek dat onze peuter een duidelijke missie had. Hij klom op een keukenstoel, pakte de autosleuteltjes van het rekje en rende naar de garage, alsof hij de bedreigde viervoeter eigenhandig wilde gaan opsporen.

We paken de sleuteltjes van hem af, waarna hij een dik uur lang achter ons aan liep en daarbij scandeerde: 'We gaan een hondje redden,' tot we er bijna gestoord van werden en uiteindelijk besloten met hem naar een dierenwinkel te gaan om hem met een gerbil of schildpad of met beide tevreden te stellen.

Onderweg in de auto zei hij op een gegeven moment: 'We zijn bijna bij het hondje.' Even later wees hij naar een bord: **DIERENASIEL**. We gingen er toen ten onrechte vanuit dat hij wist wat het bord te betekenen had vanwege de afbeelding van een Duitse herder, niet omdat hij kon lezen wat erop stond. 'Daarheen, pappie.'

Er waren tientallen honden die in de kennel zielig zaten te wezen, maar Milo liep in een rechte lijn naar het midden van het middelste gangpad en zei: 'Deze.'

Het was een ruigharige bastaardhond, een soort Australische herder met een zwart-witte vacht, woog zo'n twintig kilo en was twee jaar oud. Haar ene oog was blauw, haar andere grijs. Hoewel ze niets van een collie weg had, noemde Milo haar Lassie.

Penny en ik waren op slag verliefd op haar. Die gerbil en schildpad moesten maar op zoek naar een ander baasje.

In de daaropvolgende drie jaar hebben we haar geen enkele keer horen blaffen. We hoopten dat onze Lassie net als haar naamgenote in elk geval zou blaffen als Milo in een afgelegen put was gevallen of in een brandende schuur vast was komen te zitten, maar we achtten de kans groter dat ze dan met wanhopige pantomimegebaren zou proberen onze aandacht te trekken.

Tot Milo zes was en Lassie vijf, verliep ons leven zonder rampen of noemenswaardige ongemakken. Dat veranderde toen *One O’Clock Jump* gepubliceerd werd, mijn zesde roman.

Mijn eerste vijf waren bestsellers geworden. Goed gedaan, engel Ralph.

Penny Boem is natuurlijk dé Penny Boem, de beroemde kinderboekenschrijfster en -illustratrice. Haar boeken zijn briljant en grappig.

Dat ik verliefd op haar ben geworden, komt niet eens zozeer doordat ze oogverblindend knap is, en ook niet doordat ze een scherpe geest of een goed hart heeft, maar vooral doordat ze zo’n fantastisch gevoel voor humor heeft. Mocht ze haar gevoel voor humor ooit kwijtraken, dan ben ik bang dat ik haar zal moeten dumpen. En vervolgens zal ik mezelf om zeep helpen omdat ik niet zonder haar kan leven.

Op haar geboorteakte staat dat ze Brunhild heet, wat ‘gepantserd voor de strijd’ betekent. Vanaf haar vijfde wilde ze Penny genoemd worden.

Toen de Waxe-oorlog uitbrak, zoals we het noemden, woonde Penny, Milo, Lassie en ik in een prachtig gepleisterd bakstenen huis, in de gezegende schaduw van sierlijke dadelpalmen, in het zuiden van Californië. Het huis keek niet op zee uit, maar dat hoefde ook niet, want we hadden genoeg aan elkaar en onze boeken.

Omdat we heel wat Batmanfilms gezien hadden, waren we ons ervan bewust dat het Kwaad met een grote K bestond, maar het kwam geen moment bij ons op dat dat Kwaad zich op ons

gelukkige gezinnetje zou kunnen richten, of dat een van mijn boeken daar de aanleiding voor kon zijn.

Bij de publicatie van elke van mijn voorgaande romans had ik een promotietour langs twintig steden gemaakt. Deze keer kon ik mijn uitgever er gelukkig toe overhalen die beproeving nu eens achterwege te laten. Het gevolg was wel dat ik op de dag dat *One O'Clock Jump* zou uitkomen, een dinsdag in begin november, om drie uur 's nachts opstond om naar beneden te gaan, koffie te zetten en me naar mijn werkkamer te slepen. In ongeschoren staat en in pyjama zette ik me tussen 4.00 en 9.30 uur aan een serie van dertig telefonische interviews. De eerste waren voor ochtendprogramma's aan de oostkust.

Radiomensen, zowel de praatprogrammatypes als de dj's die plaatjes aan elkaar kletsen, kunnen beter interviewen dan hun collega's van de tv. Het komt zelden voor dat je een televisiepresentator treft die je boek ook daadwerkelijk gelezen heeft, terwijl dat bij acht van de tien radiopresentatoren wel het geval is.

Ook zijn de mannetjes van de radio vaak wat slimmer en grappiger, en zeer bescheiden. De reden voor dit laatste is me niet geheel duidelijk. Misschien komt het doordat je herkend wordt op straat als je regelmatig op tv te zien bent en dat je daardoor een zekere trots kunt ontwikkelen, die kan rijpen tot hoogmoed.

Nadat ik vijf uur lang voor diverse radioprogramma's geïnterviewd was, kreeg ik het idee dat ik acuut zou gaan overgeven als ik nog één keer de titel *One O'Clock Jump* in de mond nam. Als ik van tevoren wist dat er aan een volgend boek weer zo'n publiciteitscircus vastzat, zou ik het misschien wel schrijven maar het pas na mijn dood laten publiceren.

Dat lijkt misschien wat overdreven voor wie nooit in de publieke belangstelling heeft gestaan en nooit als een opgefokte kermisbaas publiek naar binnen heeft hoeven lokken. Maar het langdurig promoten van jezelf is uitermate schadelijk voor je ziel, en na zo'n sessie heb je weken nodig om bij te komen en jezelf ervan te overtuigen dat je vast wel met jezelf door één deur zult kunnen, ooit.

Het enige gevaar van wel schrijven maar niet publiceren was dat mijn literair agent, Hudson 'Hud' Jacklight, dan steeds maar geen provisie zou krijgen en wellicht zou besluiten te wachten tot ik drie onuitgegeven werken bij elkaar had geschreven om me vervolgens om zeep te helpen om de manuscripten op de markt te kunnen brengen.

En als ik Hud zo goed kende als ik dacht dat ik hem kende, zou hij niet kiezen voor een welgericht schot in het achterhoofd. Hij zou me martelen en me vervolgens aan flarden scheuren, op zo'n spectaculaire wijze dat hij de moord voor goed geld zou kunnen laten bewerken tot een boek in het *true crime* genre. Als geen enkele uitgever dan bereid zou zijn hem een passend exorbitant voorschot voor deze onopgeloste zaak te geven, zou hij anderen voor de moord laten opdraaien. Hoogstwaarschijnlijk Penny, Milo en Lassie.

Maar goed, na het dertigste interview stond ik uit mijn bureaustoel op en liep walgend van mezelf naar de keuken. Ik wilde zo'n ongezond ontbijt tot me nemen dat ik me ontzettend schuldig zou voelen over de hoeveelheid cholesterol die ik naar binnen had gewerkt en niet meer over mijn schaamteloze pr-activiteiten zou inzitten.

Penny was zo attent geweest haar ontbijt uit te stellen zodat we samen konden eten en ze de stortvloed aan ongelofelijk gevatte opmerkingen kon aanhoren die me tijdens die dertig interviews net niet te binnen waren geschoten. Ik had mijn haar nog niet gekamd, had een ongeschoren kop en liep nog in mijn gekreukelde pyjama rond, terwijl zij een gladgestreken witte blouse en een citroengele broek aanhad en zoals altijd leek te gloeien, alsof haar huid doorzichtig was en er binnen in haar een lichtje brandde.

Toen ik binnenkwam, had ze net pannenkoekjes met bosbessen gemaakt, en ik zei: 'Wat zie je er weer lekker uit. Ik zou je zo met stroop willen insmeren om je met huid en haar te ver-slinden.'

'Kannibalisme is misdadig,' zei Milo op waarschuwendende toon.

‘Niet overal,’ zei ik. ‘Je hebt landen waarin kannibalisme als een kwestie van smaak wordt beschouwd.’

‘Het is misdadig.’ Hij liet zich niet van zijn stuk brengen.

Toen hij vijf was, wilde hij ‘politie’ worden. Hij vond dat er veel te veel mensen waren die zich niet aan de wet hielden en dat geboefte tegenwoordig de dienst uitmaakte. Als hij groot was, wilde hij daar iets tegen doen.

Er zijn wel meer kinderen die bij de politie willen, maar Milo had bedacht dat hij het beste tegelijkertijd hoofd van de FBI én minister van Defensie kon worden, zodat hij niet alleen in Amerika maar wereldwijd boeven in de cel kon stoppen.

We wisten nog niet dat de Waxx-oorlog op het punt van uitbreken stond. Milo zat op een eetkamerstoel, op een dik schuimrubber kussen, omdat hij klein was voor zijn leeftijd. In blauwe blokletters stond het woord MOED op zijn witte T-shirt. Achteraf gezien had dat wel een voorteken kunnen zijn.

Mijn blauwogige zoon had al lang ontbeten en zat nu met een glas chocolademelk achter een stripboek. Qua lezen zat hij op universitair niveau, maar hij had niet de belangstelling van een student, en ook niet die van een zesjarige.

‘Wat is dit voor flauwekul?’ vroeg ik, terwijl ik het stripboek naar me toe trok.

‘Dostojevski,’ zei hij.

Fronsend bekeek ik de illustratie op de voorkant, en ik vroeg: ‘Hoe kunnen ze van *Misdaad en straf* nou een stripboek maken?’

Penny zei: ‘Ze hebben er een complete box van zesendertig dubbeldikke stripalbums van gemaakt. Hij is nu met nummer zeven bezig.’

Ik gaf het boek terug en zei: ‘Misschien kan ik beter vragen waaróm je van *Misdaad en straf* een stripboek zou willen maken.’

‘Raskolnikov,’ vertelde Milo me met een ernstig gezicht, terwijl hij met een vinger op een van de striptekeningen tikte, ‘is helemaal de kluts kwijt.’

‘Net als ik,’ zei ik.

Ik ging aan tafel zitten, pakte een knijpflesje vloeibare boter en besprenkelde mijn pannenkoekjes.

‘Probeer je je schuldgevoel over je pr-tamtam met een overdosis cholesterol weg te drukken?’ vroeg Penny.

‘Absoluut.’

Tegenover me aan tafel zat Lassie toe te kijken hoe ik mijn pannenkoekjes beboterde. Ze mag van ons niet aan tafel zitten, maar omdat ze ten enenmale weigert zich elk uur van de dag tot honds niveau te verlagen, mag ze van ons op een stoel zitten die we ruim een meter van de tafel af hebben gezet, om haar toch het idee te geven dat ze erbij hoort als we gezamenlijk aan tafel zitten te eten.

Lassie is een schattige hond, maar verbazingwekkend lastig te doorgronden. Ze kan met een stalen gezicht voor zich uit kijken. Ze kwijlde niet. Dat deed ze zelden. Ze was niet zo sterk op eten gericht als de meeste honden. Ze hield haar kop schuin en keek me aan alsof ze een antropoloog was en ik tot een primitieve stam behoorde en bezig was met een onduidelijk ritueel.

Misschien stond ze er verstoemd van dat ik kennelijk in staat was tot het hanteren van zoiets complex als een knijpflacon vloeibare boter met afsluitbare opening. Ik heb de reputatie slecht overweg te kunnen met apparaten en gereedschappen. Zo is me verboden ooit nog een autoband te verwisselen. Als ik met een lekke band langs de weg kom te staan, moet ik de wegenwacht bellen en zorgen dat ik niet in de weg loop wanneer ze ter plaatse zijn.

Ik zal hier niet gaan uitleggen hoe dat zo gekomen is, omdat het eigenlijk een weinig interessant verhaal is. Bovendien is de kans groot dat u als lezer denkt dat ik de hele zaak uit mijn duim zuig als ik over die aap in dat fanfarepak ga vertellen, hoewel mijn verzekeringsagent zal kunnen beamen dat alles tot in detail werkelijk zo gegaan is.

Ik ben een geboren verhalenverteller. Dat talent heb ik van God gekregen. Hij vond het blijkbaar niet nodig dat ik daarnaast ook nog vliegtuigen kon repareren of kerncentrales kon bouwen.